

PROCES

s vedením
protistátního
spikleneckého
centra
v čele

S RUDOLFEM SLÁNSKÝM

VÝSLECH OBVINĚNÉHO BEDŘICHA GEMINDERA

Předseda: Bude pokračováno v hlavním líčení výsledkem obviněného Bedřicha Gemindera. Obviněný Gemindere, předstupte! Jaké jste národnosti?

Geminder: České.

Předseda: Hovoříte dobře česky?

Geminder: Ano.

Předseda: Chcete tlumočníka?

Geminder: Ne.

Předseda: Rozumíte otázkám a budete schopen také v jazyku českém odpovídat?

Geminder: Ano.

Předseda: Chápete a rozumíte, z jakých trestných činů jste viněn žalobou státního prokurátora?

Geminder: Ano, cítím se vinným v plném rozsahu žaloby.

Předseda: Byl jste členem protistátního spiknutí, v jehož čele stál obviněný Rudolf Slánský?

Geminder: Ano.

Předseda: Vysvětlete, proč vás Slánský získal k této spiklenecké činnosti a proč se opíral o vás ve své nepřátelské rozvratné činnosti?

Geminder: Byl jsem Slánskému blízký již v minulosti. Znal mé kosmopolitické, sionistické zatížení, mé svazky se západem i to, že vždy stavím do popředí své osobní karieristické zájmy. Proto na mne Slánský spoléhal, že mu budu dobrým pomocníkem.

Předseda: Splnil jste toto očekávání Slánského?

Geminder: Ano, splnil. Vždyť jsme byli dobří přátelé již před válkou. Byl jsem mu oddán, podléhal jsem jeho vlivu a Slánský to věděl. Již v prvních letech našeho spojení nejenom naše shodná minulost, ale také naše maloměstské a kosmopolitické nazírání nás sblížilo, a to vše Slánský dovedně využil, aby mě připoutal k sobě.

Předseda: Co bylo Slánskému známo o vaší minulosti?

Geminder: Jako dobří přátelé jsme před sebou nic netajili. Slánský věděl, že pocházím z židovské buržoasní obchodnické rodiny, že jsem prožil bezstarostné mládí a prakticky nikdy na mne nedolehly starosti denního ži-

vota. Již jako studující reálky v roce 1912 stal jsem se členem sionistické organizace mládeže Blau-Weiss, v níž jsem působil několik let. Spojení a styky, které jsem navázal jako její člen, mě spoutaly s maloměšťáckým a kosmopolitickým prostředím, ostře nepřátelským dělnickému hnutí a komunistické straně.

Prokurátor: Jaký poměr jste měl k československému pracujícímu lidu?

Geminder: Byl jsem lhostejný k zájmům československého lidu, nikdy jsem s tímto lidem nesrostl. Zůstaly mně vždy cizí jeho národní zájmy.

Prokurátor: Jaké školy jste navštěvoval?

Geminder: Navštěvoval jsem německé školy v Ostravě. Již v roce 1919 jsem opustil Československo a středoškolské studium jsem dokončil v Berlíně, kde jsem maturoval. Také po skončení studií jsem se pohyboval v maloměšťáckém, kosmopolitickém, sionistickém prostředí, kde jsem se stýkal s osobami německé národnosti, což mělo také vliv na to, že neovládám dobře český jazyk.

Prokurátor: A nenaučil jste se za celou tu dobu dobře česky mluvit a dokonce ani v roce 1946, kdy jste přijel do Československa a zaujal jste odpovědnou funkci v aparátě KSČ.

Geminder: Ano, nenaučil jsem se dobře česky mluvit.

Prokurátor: Který jazyk umíte dokonale?

Geminder: Německý.

Prokurátor: Skutečně umíte dobře německy?

Geminder: Už jsem dlouho německy nemluvil, ale ovládám tento jazyk.

Prokurátor: Ovládáte německý jazyk asi tak jako český?

Geminder: Ano.

Prokurátor: Tak vy vlastně neumíte žádný jazyk pořádně. Jste typický kosmopolita. S těmito vlastnostmi jste se vetřel do KSČ.

Geminder: V roce 1921 jsem vstoupil do KSČ, jejímž členem jsem zůstal až do svého odhalení v roce 1951.

Prokurátor: Proč jste vstoupil do KSČ?

Geminder: Tehdejší vzestup revolučního dělnického hnutí mě přivedl do KSČ stejně tak jako jiné třídně cizí, kapitalistické elementy, které své úzce osobní zájmy spojovaly se vstupem do dělnické revoluční strany. Mnoho těchto lidí se dostalo na protistranickou základnu, až konečně se stali aktivními rozvratníky a rozbíječi. Spolu s nimi dostal jsem se do strany i já.

Prokurátor: S takovými nepřátelskými živly jste se spojil také vy v protistranické linii?

Geminder: Ano, s těmito lidmi, zatíženými buržoasní minulostí, jsem se spojil a začal těsně spolupracovat. V roce 1925 spojil jsem se s Aloisem Neurathem, který byl odhalen jako trockista a vyloučen ze strany. Později v roce 1927 jsem se setkal a spojil s Desiderem Friedem, který byl v roce 1929 odstraněn z vedení KSČ pro svoje hrubé politické úchylinky a protistranický postoj. V roce 1930 jsem se spřátelil a spojil s Josefem

Guttmanem, který byl v roce 1933 odhalen jako zarytý trockista a vyloučen ze strany. V období let 1926—35 jsem se spřátelil a spojil s různými nepřátelskými kosmopolitickými živly, jako byl Reicin, Polák, Frejka a další, kteří tehdy uměli maskovat své rozvratné činy proti straně a dlouhou dobu zůstali neodhaleni, až konečně stejně jako já se spojili ke spiknutí a byli spolu se mnou odhaleni.

Prokurátor: Tedy vaše měšťácká, kapitalistická minulost a spojení s nepřátelskými živly v KSČ vám nedovolily, abyste se stal skutečným komunistou?

Geminder: Je tomu tak. Postupně jsem se rozcházel s linií strany a dostal jsem se na protistranickou platformu, až moje spojení se Slánským mě posléze definitivně vehnalo do tábora nepřátel strany.

Prokurátor: Jakým způsobem vás Slánský ovlivnil a připoutal k sobě?

Geminder: Od roku 1929 dostal se v této společnosti straně nepřátelských živlů do popředí Slánský. Svým nezkrotným kariérismem, intrikami a dikátorským vystupováním začal si podmaňovat přátele, kterých jsem si vážil, jako Reicina, Poláka a Frejku, a stal se jejich uznávanou autoritou. Slánský toho využil a vytvářel z nich svoji osobní oporu. Tak jsem se v roce 1930 sešel se Slánským a dostal jsem se do jeho vleku i já.

Prokurátor: Při jaké příležitosti jste se seznámil se Slánským?

Geminder: Bylo to v roce 1930. Tehdy jsem se hlásil u Slánského, který vyřizoval organizační záležitosti KSČ, abych začal spolupracovat po stranické linii. Během naší spolupráce Slánský poznal, že se mu bezvýhradně podřizují, že podléhám jeho vlivu a že se stanu jeho poslušným nástrojem. Naše přátelství se tak rychle vyvíjelo, že hned na začátku naší známosti mi Slánský přímo řekl, že ví o tom, že jsem byl ve spojení s Aloisem Neurathem, k němuž měl úzký politický vztah a byl stejně jako Neurath obdivovatelem Zinověva. Slánský mi také řekl, že je v úzkém politickém spojení s Josefem Guttmanem a jeho prostřednictvím s dalšími trockisty Friedmanem, Freundem a Fuchsem, kteří byli aktivními exponenty mezi národní trockistické bandy v ČSR. Od Slánského jsem se také dověděl, že přes trockistu Freunda je ve spojení s jeho švagrem, tehdejším šéfem sovětské diplomatické misse v Praze A. Arosejevem, který byl později odhalen jako exponent zrádce Zinověva. K přátelům Slánského patřil tehdy také Moškovič, Reicin a s nimi jsem byl ve spojení také já.

Prokurátor: Už tehdy jste byli se Slánským dobrými přáteli. Měli jste stejné názory, neměli jste před sebou žádné tajemství, věděli jste jeden o druhém, že jste ve skutečnosti obojetníky v KSČ.

Geminder: Je tomu tak. Protistranické nepřátelské stanovisko Slánského se projevilo jeho vystoupením v otázce lidové fronty s tendencí odtržení od gottwaldovské linie strany. Za svého pobytu v SSSR jsem byl ve spojení s trockistickým novinářem, který byl později odhalen jako nepřítel komunistického hnutí a imperialistický agent. Tak se už před válkou for-

movaly svazky mezi mnou a Slánským, které vyústily navázáním nepřátelského spojení proti straně. Proto jsme také spojili svou osobu a politickou budoucnost a nakonec jsem se stal členem protistátního spikleneckého špionážního centra, které vytvořil a vedl Rudolf Slánský.

Předseda: Dříve než přikročíme k podrobnostem, řekněte, jakým způsobem jste se zúčastnil činnosti v protistátním centru, vedeném Slánským, řekněte ve stručnosti, v jakém směru se cítíte vinen.

Geminder: Už při vyšetřování jsem přiznal svoji vinu a také nyní nebudu nic tajit. Řeknu plnou pravdu o své osobě a o našich společnících. Cítím se vinen v tom, že jsem se dal ve druhé polovině roku 1946 pod vlivem své buržoasní minulosti a svého kosmopolitního a sionistického zatčení získat Slánským, se kterým jsem byl již před válkou na stejné protistranické platformě, do protistátního a protistranického špionážního spikleneckého centra, které Slánský vybudoval a vedl. Podle vzoru titovské zrádcovské kliky zaměřovali jsme své nepřátelské úsilí k tomu, abychom se zmocnili a uchvátili vedení KSČ a státního aparátu, abychom vytvořili předpoklady k odtržení Československa od mírového tábora. V čele se Slánským jsme připravovali převedení republiky do područí západních imperialistů. Současně s přípravou likvidace lidově demokratického řádu jsme usilovali o izolaci a pozdější odstranění prezidenta republiky. Od svého zapojení do spiknutí v roce 1946 jsme spolu se Slánským a dalšími společníky rozestavili své lidi do významných funkcí ve stranickém a státním aparátě. Frejka a Frank prováděli totéž na hospodářském úseku.

Předseda: Čím se ještě cítíte vinen?

Geminder: Cítím se vinen také tím, že jsem splnil nepřátelské úkoly, které mi dal Slánský, pokud šlo o ministerstvo zahraničních věcí. S jeho pomocí a podporou jsem prosadil do ústředí ministerstva zahraničních věcí trockistu Artura Londona a dále Dufka a na odpovědné funkce zastupitelských úřadů na západě sionisty Eduarda Goldstückera a Richarda Slánského. Takovými zahraničními spoji jsme udržovali styk se západními imperialisty a snažili připoutat k nim ČSR.

Cítím se také vinen tím, že jsem byl na základě úkolů, daných Slánským, spojkou mezi ním a anglickým špionem, imperialistickým agentem Zilliacem, jehož prostřednictvím mělo spiknutí spojení s vládními kruhy na západě. Poskytoval jsem Zilliacovi špionážní informace a pro oklamání veřejnosti jsem ho propagoval v časopise Světové rozhledy jako pokrokového labouristu, a to ještě v době, kdy již otevřeně vystupoval v roli obhájce Tita.

Předseda: Jak to bylo s Novoselem?

Geminder: K plnění úkolů od Slánského spojil jsem se také s Novoselem a jinými titovskými agenty, kteří působili jako úředníci jugoslávského vyslanectví v Praze. Pokračoval jsem v tomto spojení také s nástupcem Novosela Felixem Gorským.

Předseda: Jaké to bylo spojení?

Geminder: Bylo to špionážní spojení. Zprávy, které jsem dával titovským agentům, přesahovaly daleko rámec tehdejšího svazku mezi ČSR a Jugoslavií. Poskytoval jsem je proto, že naše spiknutí stálo na stejné nepřátelské platformě jako spiknutí titovské. Poskytoval jsem je také proto, že členové spiknutí uplatňovali v KSČ stejnou nepřátelskou, protilidovou, diktátorskou politiku jako Tito a jeho společníci.

Předseda: Jak to bylo s dr. Felixem a Überallem?

Geminder: Na základě přímých příkazů Slánského a spolu s ním jsem navázal spojení s Überallem a dr. Felixem, kteří působili v diplomatických funkcích na izraelském vyslanectví v Praze. Na základě úmluvy členové spiknutí, tedy i já, jsme kryli a přímo podporovali rozvratnou činnost některých sionistických organizací a jejich agentů na území ČSR, zejména při soustřeďování majetku v ruku těchto sionistických organizací a při povolování nezákonného vývozu tohoto majetku za hranice, čímž jsme způsobili ČSR stamilionové škody.

Předseda: Jaké byly vaše styky s André Simonem?

Geminder: Podle pokynů Slánského jsem se spojil na nepřátelské platformě s mezinárodním špionem Simonem a podával jsem mu informace, kterých on použil a využil pro západní rozvědky.

Předseda: Jaké byly vaše styky s Paulem Merckerem?

Geminder: Na příkaz Slánského v roce 1949 jsem se spojil s německým trockistou Paulem Merckerem, který byl odhalen později jako spolupracovník amerického špiona Fielda. Kromě toho podle pokynů Slánského pracoval jsem špionážně v roce 1949 s Fuchsem, který měl od Slánského a také od Franka zvláštní pověření ve Švýcarsku, jež plnil prostřednictvím švagra Slánského, Antonína Haška. Ačkoliv Fuchs byl odhalen už před válkou jako trockista a vyloučen ze strany, dostal od Slánského významnou funkci důvěrného charakteru.

Prokurátor: Uvedl jste, že významnou úlohu při vaší zločinné činnosti sehrál Slánský. Kdy a jak vás získal?

Geminder: Bylo to v roce 1946, kdy jsem přijel z Moskvy do Prahy v době příprav na VIII. sjezd KSČ. Setkal jsem se s Rudolfem Slánským, který mne vítal jako starého přítele a v rozhovoru mne vyzval, abych přišel k němu do sekretariátu, protože si chce se mnou v klidu pohovořit. Přijal jsem toto pozvání a po skončení sjezdu jsem se odebral ke Slánskému, který mi řekl, že má zájem na tom, abych se natrvalo vrátil do Československa a spolupracoval s ním v aparátě strany.

Prokurátor: Jaké stanovisko jste zaujal k tomuto vyzvání?

Geminder: Nebyl jsem potěšen výzvou Slánského, neboť jsem ho znal jako člověka bezohledného a jako karieristu. Znal jsem také jeho poměr ke straně a měl jsem obavy ze spolupráce s ním. Proto jsem mu řekl, že nemohu nabídku přijmout a uváděl jsem rozličné důvody. Slánský však

na mne naléhal, ujišťoval mě o tom, že potřebuje oddané lidi a že počítá také se mnou. Barvitě vylíčil moji politickou budoucnost a slíbil mi v případě mého návratu do ČSR funkci v Ústředním výboru strany.

Prokurátor: Rozhovor se Slánským a vaše karieristické zaměření rozhodly o tom, že přijedete do Československa natrvalo.

Geminder: Ano, přijal jsem nakonec návrh Slánského. Poukazoval jsem pouze na to, že neovládám český jazyk a nemám také československou státní příslušnost. Slánský mě ujistil, že všechny tyto věci sám zařídí a že si dám své jméno počestit, jak to už udělali jiní kosmopolité, které získal k spolupráci. Navrhoval mi, abych přijal jméno Vltavský.

Prokurátor: Kdy jste přijel do Československa?

Geminder: V srpnu 1946. Několik měsíců po tomto rozhovoru totiž dostal jsem od Slánského v Moskvě dopis, v němž mě žádal, abych urychlil svůj příjezd do ČSR a doslovně psal, že mě potřebuje jako soli. Již jsem se dále nerozpakoval a přijel jsem v srpnu 1946 do Československa. Hlásil jsem se u Slánského, který byl potěšen mým příjezdem a ujistil mě, že o mém konkrétním umístění bude rozhodnuto po jeho návratu z dovolené, na kterou právě odjížděl. Vyzval mě, abych se zatím poohlédl v ústředním sekretariátu, obeznámil se s lidmi a se situací. Slánský mi také nabídl ubytování ve své vile.

Prokurátor: To byl projev mimořádné důvěry. Takový návrh mohl učinit Slánský pouze tomu, komu naprosto důvěřoval.

Geminder: Ano. Ze zájmu, který Slánský o mne projevil, a z toho, co mi řekl, bylo zřejmé, že počítá se mnou jako s člověkem blízkým. Proto mi též nabídl svůj byt. Nabídku jsem přijal a nastěhoval se k němu. Teprve v roce 1951, kdy se dostal Slánský do těžké situace, vyzval mě, abych se odstěhoval, neboť naše osobní svazky byly až příliš nápadné.

Předseda: Kdy vám začal vlastně Slánský něco říkat o svých záměrech?

Geminder: Bylo to měsíc po mém příjezdu do Prahy, když se Slánský vrátil z dovolené. Měl jsem tehdy rozhovor se Slánským v jeho pracovně v sekretariátu strany a projednali jsme společně otázku mé budoucnosti. Tehdy mi Slánský jmenoval lidi, které se mu podařilo prosadit do aparátu sekretariátu Ústředního výboru a o něž se opíral. Řekl mi také, jaké plány má v tomto směru pro budoucnost.

Prokurátor: Co vám konkrétně řekl o tom Slánský?

Geminder: Řekl mi, že největší oporu má v lidech, které si vybral z kruhu svých starých předválečných spolupracovníků a přátel, zejména těch, kteří šli na západě. Tito lidé již před válkou stejně jako já aktivně podporovali jeho linii v různých etapách jeho stranické činnosti a jeho oportunistické stanovisko, takže se mohl o ně opírat také nyní. Potom se Slánský ptal, jak se dívám na tuto jeho linii.

Prokurátor: A co vy, souhlasil jste?

Geminder: Ano. Viděl jsem, že Slánský seskupil kolem sebe straně cizí

prátelské elementy, známé tím, že již před válkou byly v rozporu se stranou nebo byly ve spojení s různými nepřátelskými kruhy. Souhlasil jsem s touto orientací Slánského a řekl jsem mu, že budu pod jeho vedením spolupracovat a plnit jeho směrnice. Jako člověk, který již dávno znal Slánského, věděl jsem — a Slánský mi to později také potvrdil — že kádrové koncepce, které mi vyložil, neodpovídají zájmům výstavby lidové demokratického Československa a Komunistické strany Československa. Bylo jasné, že Slánský seskupuje kolem sebe protistranické centrum, aby za pomoci svých lidí, jejich cílevědomým prosazováním do význačných funkcí ve straně a v sekretariátu strany mohl vytvářet předpoklady k uchopení moci v Československu, k likvidaci lidové demokratického zřízení a k restauraci kapitalismu.

Prokurátor: Věděl jste tedy, že i s vámi Slánský počítá.

Geminder: Ano. Věděl jsem, že v důsledku našeho nepřátelského spojení v minulosti Slánský se mnou počítal jako se svým společníkem.

Prokurátor: To tedy znamená, že právě tehdy jste se přímo se Slánským dohodl o skutečné spolupráci na nepřátelské platformě, že vás Slánský zatáhl do své spiklenecké činnosti.

Geminder: Ano. Slánský věděl, že s ním souhlasím. Vypravoval mně, jak buduje aparát strany, aby mu bylo umožněno řídit činnost strany v soulase s jeho politickou osobní linií. To mu dávalo možnost provádět takovou politiku, kterou posiloval svoje osobní posice ve straně. To byl také důvod, proč si mě vybral jako svého společníka a spolupracovníka.

Prokurátor: Při této rozmluvě jmenoval vám Slánský také své další společníky?

Geminder: Svoje nejbližší spolupracovníky, se kterými jsme již před válkou oba byli ve spojení, mi řekl hned. Z dalších osob mi jmenoval ty, které získal a prosadil do význačných funkcí ve stranickém a státním aparátu. Z těchto lidí později Slánský vytvořil jádro spiknutí, o něž se opíral.

Prokurátor: K tomuto vedoucímu jádru spiknutí jste patřil také vy?

Geminder: Ano, spolu s našimi společníky jsme připravovali uchopení moci v Československu.

Prokurátor: Kdo byli ti lidé Slánského?

Geminder: Kromě svých předválečných spolupracovníků jsme se zaměřovali zejména na příslušníky londýnské emigrace, kteří za svého pobytu na západě se osobně a rodinně spojili s kapitalistickými kruhy a kteří byli zastánci britské imperialistické politiky. Tito lidé se po válce přehnali do Československa jako přívrženci západních imperialistů, ba někteří z nich jako přímí agenti západních imperialistů a právě na tomto základě byli získáni do spiknutí. Když jsem se Slánským o této věci mluvil, řekl mně, že zejména při výstavbě hospodářského aparátu si vybíral stále nové lidi z kruhů těch, kteří za svého pobytu na západě získali

tam značné národohospodářské a organizační zkušenosti, jichž mohl potom využít ve výstavbě československého národního hospodářství.
Prokurátor: Jak jste prováděl své nepřátelské záměry ve stranickém aparátě?

Geminder: Slánský ve svých záškodnických cílech záměrně prováděl linii na uchvázení všech významných funkcí nejenom v sekretariátu Ústředního výboru, ale také v krajských organizacích strany, kam se mu podařilo prosadit svoje lidi, členy spiknutí. Slánský tuto linii důsledně prováděl, poněvadž za pomoci těchto lidí, kteří byli prosazeni a protlačeni na významné a důležité funkce ve stranickém aparátě, vytvářel soustředění a usměrňování rozkladné činnosti v sekretariátu ÚV KSČ. Trvalé zasahování do československého hospodářství soustředil v rukou válečného zločince Josefa Franka. Kosmopolita Frejka uplatňoval nepřátelskou linii Slánského při formování národohospodářské komise, sestavené z nepřátelských živlů na úseku plánování. Vykonavatelkou nepřátelské linie Slánského na úseku disciplinární komise a komise stranické kontroly byla Jarmila Taussigová. Na kádrovém úseku uplatňoval nepřátelskou linii Slánského sionista Karpeles-Hájek, který prosadil do významných funkcí nepřátelské živly. Prostřednictvím buržoasní nacionalistky Marie Švermové zajistil si Slánský provádění nepřátelské linie v úseku organizačním a kádrové politiky strany. Tuto linii Slánský prováděl nejenom v ÚV KSČ a jeho aparátu, nýbrž přenášel ji za pomoci svých spolupracovníků Švermové, Taussigové a Hájka také dolů do krajů. Tak se podařilo dosadit do významných funkcí v některých důležitých krajích členy spiknutí. V Brně byl společníkem Slánského Otto Šling a v Ostravě Vítězslav Fuchs. Také v jiných krajích byly prosazeny nepřátelské živly na místa krajských tajemníků strany. Byl to Landa v Ústí nad Labem, Lomský v Plzni a Polák v Bratislavě, kteří ve svých úsecích nejenom posílili rozvětvenost spiknutí, ale ovlivňovali nepřátelsky také státní aparát.

Předseda: Nyní mluvíte o těch úsecích státního aparátu, jichž jste se jako spiklenci zmocnili!

Geminder: Kromě vytváření posilce ve stranickém aparátě zaměřovali jsme se my, spiklenci, také na úsek obrany republiky, na armádu a státní bezpečnost, kde nepřátelskou činnost řídil sám Slánský. Za účelem upevnění spiknutí spojil se Slánský ve vedení armády s Bedřichem Reicinem a v úseku státní bezpečnosti se svým přísluhovačem Karlem Švábem. Tito na svých úsecích prováděli nepřátelskou linii Slánského, brzdili výstavbu armády a státní bezpečnosti a posílili posilu spiknutí prosazením dalších nepřátelských živlů v těchto úsecích. Za jejich pomoci prosadil Slánský do úseku obrany státu a státní bezpečnosti některé vedoucí interbrigadisty, kteří se vrátili po válce do ČSR jako přívrženci západní orientace a jako obdivovatelé fašistického titovského režimu.

Předseda: Vy jste tedy kolem sebe soustřeďovali nesmířitelné nepřátele

lidově demokratického zřízení a o ně jste se pak mohli plně opírat při své spiklenecké činnosti.

Geminder: Ano. Na úseku znárodněného hospodářství a zemědělství soustředil Slánský provádění rozvratné činnosti v rukou Franka, kterého získal jako sobě oddaného člověka do sekretariátu ÚV KSČ a který uplatňoval rozvratnou linii Slánského též na úseku peněžnictví, průmyslu, zemědělství a zásobování.

Předseda: Kdo ještě v tomto úseku ze spiklenců hrál významnou roli?

Geminder: Byl to Frejka, se kterým se Slánský spojil ihned po jeho návratu ze západu a prosadil ho nejdříve do sekretariátu ÚV KSČ a potom na nejúčelnější úsek budování socialismu, do národního hospodářství. Frejka za pomoci Franka a s podporou Slánského zavlekl do československého národního hospodářství různé nepřátelské a buržoasní živly a otevřenou západnickou orientací. Za pomoci Slánského byli prosazeni a Frankem do úseku plánování sionista Josef Goldmann a František Kollár, kteří získali pro tento úsek další nepřátelské živly a rozkládali tak československé znárodněné hospodářství. Úsek zahraničního obchodu byl svěřen sionistovi Evženu Löblovi a kapitalistickému odchovcovi, sionistovi Margolioví, kteří rovněž prosadili do znárodněného hospodářství další nepřátelské živly a snažili se připoutat československé hospodářství k západu. Do ústředí národního hospodářství byli prosazeny též takové elementy, o kterých bylo známo, že spolupracovaly s nacistickými okupanty. Důležitý úsek ministerstva financí si zajistil Slánský svým osobním přítelem a poradcem, sionistou Otto Fischlem, který v době své války spolupracoval s nacisty. Na zemědělském úseku uplatňoval nepřátelskou linii Slánského gestapácký agent Smrkovský. Do významných míst hospodářství byli za pomoci Slánského dosazeni také staří hefovi odchovců, jako na př. Ivan Holý, který se stal později náměstkem ministra průmyslu, a jeho společník Josef Trojan, který zastával důležitou funkci v československém průmyslu.

Předseda: Pod jakou záminkou jste tyto lidi prosazoval?

Geminder: Pod záminkou starých odborníků. Ve skutečnosti to byly buržoasní elementy, které uplatňovaly a posilovaly kapitalistické metody v národním hospodářství. Velmi významnou funkci v úseku národního hospodářství jako náměstek ministra-předsedy státního úřadu plánování zastával známý zbrojař a kapitalistický vykořisťovatel Eduard Outrata. Do rukou našeho protistátního centra se dostaly vlastně všechny důležité úseky veřejného života.

Předseda: Jak to bylo na úseku mezinárodního spojení?

Geminder: Pro Slánského a jeho nepřátelský plán byl zvláště důležitý úsek mezinárodního spojení. Proto také na podzim roku 1946 Slánský rozhodl, že chce, abyich já vedl mezinárodní oddělení sekretariátu ÚV, protože chce na tomto velmi důležitém úseku mít také svého člověka. Později

jsem od Slánského slyšel, že v době vytváření opěrných bodů pro spiknutí na tomto úseku byl již ve spojení s některými osobami z ministerstva zahraničních věcí. Na jeho pokyn počal jsem s těmito lidmi také spolupracovat a spojil jsem se s nimi. V rámci úkolů, které jsem dostal od Slánského, jsem prosazoval naše lidi do úseku zahraničního spojení, zejména do ministerstva zahraničních věcí. Byl to především Clementis, o kterého se osobně sám Slánský opíral. Dále to byli trockisté Dufek a Hajdů. V roce 1949 jsem prosadil do ministerstva zahraničních věcí trockistu Londona, který se již dříve osvědčil ve spolupráci s námi. Kruh osob, které s námi spolupracovaly na tomto úseku, uzavíral mezinárodní špion André Simone, který byl ve spojení s nepřátelskými západními novináři.

Prokurátor: Ještě tam byl také bratr Slánského, Richard Slánský.

Geminder: Ano, také Richarda Slánského a Eduarda Goldstückera jsme prosadili na odpovědné funkce v zastupitelských úřadech republiky na západě. Všichni tito lidé se stali jádrem protistátního spikleneckého centra, o které se potom opíralo připravované spiknutí. Tito lidé byli vesměs přívrženci západní orientace a nepřáteli lidově demokratického zřízení.

Prokurátor: Je vám známo, že mnozí z nich byli zavázáni cizím rozvědkám jako špioni?

Geminder: Ano, někteří z nich byli přímí agenti západních imperialistů.

Prokurátor: A jakou konkrétní nepřátelskou linii vám dal Slánský pro vaši činnost na úseku mezinárodního spojení?

Geminder: Slánský mi dal přímou linii na vytváření takové situace, ve které by bylo možno spoutat Československo se Západem. Když jsem se Slánským mluvil o tom, jak si představuje uplatnění této linie v mé činnosti v mezinárodním oddělení, začal hovořit o tom, že ČSR má nejen společné hranice, ale v podstatě také přirozené a společné politicko-hospodářské a kulturní svazky se Západem. Proto mě Slánský vyzval, abych vytvářel takovou situaci, která by umožnila nejenom udržet tyto posice, ale i na-
dále je posilovat a rozšiřovat.

Prokurátor: Jak jste plnil tento spiklenecký úkol?

Geminder: Podílel jsem se nejen na vybudování cest ke spojení s kapitalistickým západem, ale byl jsem přímo také spojkou mezi Slánským a západními rozvědkami.

Prokurátor: Kdy a jakým způsobem jste navázali spojení se západními rozvědnými službami?

Geminder: Mohlo to být asi na podzim nebo v zimě roku 1947, kdy mi Slánský přímo řekl, že udržuje spojení s anglickým špionem Zilliacem. Doposudně mi řekl, že se setkal v Praze s význačnou návštěvou, britským poslancem Zilliacem a pochvaloval si, že při výměně názorů o současné politické a mezinárodní situaci zjistili, že jejich názory jsou shodné. Slán-

ský řekl dál, že mu to umožní prohloubení spojení se Zilliacem, se kterým je již v písemném spojení prostřednictvím tehdejšího velvyslance v Londýně Kratochvíla.

Prokurátor: Jak jste si se Slánským sdělili, že víte o tom, že Zilliacus je britský špion?

Geminder: Věděl jsem už v době války, na základě rozhovoru se Slánským, že jest Zilliacus britským špionem. Slánský věděl, jak významnou úlohu hraje Zilliacus ve Velké Británii a vyslovil se, že to vyhovuje jeho plánu.

Předseda: Jaký plán měl Slánský na mysli?

Geminder: Všude tam, kde pod vlivem poválečného vývoje přistoupila dělnická třída k sjednocení svých řad a začala se osvobozovat od kapitalistického jařma, přicházel anglický imperialistický agent Zilliacus, který se snažil pod rouškou pokrokového labouristy přímými zásahy do vnitřních záležitostí jednotlivých zemí brzdit toto sjednocení a zabránit mu, aby takto uchoval vliv a posice západních imperialistů. Tyto plány byly Slánskému známy a proto mu Zilliacus vyhovoval s hlediska spojení spiknutí se západem.

Předseda: Jak vám to Slánský řekl konkrétně?

Geminder: Pamatuji si, že to bylo při jedné schůzi v sekretariátu. Tehdy Slánský se mnou mluvil o aktuálním problému Marshallova plánu a v této souvislosti řekl, že dostal zajímavý dokument od Zilliacu, ze kterého vyplývá, že Zilliacus připisuje Československu roli zprostředkovatele mezi východními zeměmi a západem i ve věci uspořádání Marshallova plánu. Slánský řekl, že s koncepcí Zilliacovou souhlasí a že si přeje, aby Československo přistoupilo k Marshallovu plánu. Vyzvedl, že si z dopisu Zilliacu oení zejména ty části, kde Zilliacus připisuje Československu význačnou úlohu tak zvané třetí síly při řešení důležitých mezinárodních problémů.

Předseda: Jaký úkol dal v této souvislosti Slánský vám?

Geminder: Abych zprostředkoval jako spojka korespondenci mezi ním a Zilliacem.

Předseda: Jakým způsobem?

Geminder: Krátce po tomto rozhovoru pozval mě Slánský do své pracovny, a tam mi předal zapečetěnou obálku s tím, abych poslal tento dopis na adresu Kratochvíla do Londýna. Řekl mi přitom, že se to týká korespondence, kterou udržuje se Zilliacem.

Předseda: Vy sám jste měl také přímý osobní styk se Zilliacem?

Geminder: Ano, osobní styk i písemný.

Předseda: Byl jste tedy spojkou Slánského se Zilliacem a sám jste byl také ve spojení s tímto Zilliacem.

Geminder: Ano.

Prokurátor: Nyní řekněte, jak jste nařídil odesílání těchto špionážních zpráv Zilliacovi?

Geminder: Jako spojky jsme používali své lidi, nasazené do aparátu ministerstva zahraničních věcí a na zastupitelských úřadech za hranicemi. V prosinci 1947 přijel do Československa z Londýna Eduard Goldstücker, o kterém bylo známo, že byl vyslán do Anglie za pomoci Slánského. Goldstücker mě navštívil v sekretariátě a chtěl informovat Slánského o své činnosti v Londýně a dotázat se, jak má pokračovat ve spojení se Zilliacem. Z tohoto rozhovoru jsem věděl, že také Goldstücker jest společníkem Slánského a je jím zatažen do jeho špionážního spojení se Zilliacem. V příštích dnech jsem předal Slánskému vzkaz Goldstückera a Slánský mě vyzval, abych informoval Goldstückera, že si přeje, aby toto spojení se Zilliacem dále udržoval, vyšel mu ve všem vstříc, podával mu informace a zprostředkoval korespondenci mezi Slánským a Zilliacem. Toto rozhodnutí Slánského jsem předal Goldstückerovi za několik dní potom, když mě přišel znovu navštívit do sekretariátu. Několik měsíců po této návštěvě přijel do Prahy Kratochvíl a navštívil Slánského v jeho bytě. Byl jsem přítomen části rozhovoru mezi Slánským a Kratochvílem. Kratochvíl informoval Slánského o politické situaci v Anglii a hovořil o svých stycích se Zilliacem. Slánský přede mnou Kratochvíla nabádal, aby spojení se Zilliacem dále udržoval, ještě více prohluboval a podával mu jako dosud zprávy. Potom ho vyzval, aby jej navštívil v sekretariátě, protože s ním chce mluvit ještě o podrobnostech.

Prokurátor: Jaký úkol v souvislosti s tím dal Slánský vám?

Geminder: Jak jsem již řekl, měl jsem úkol zprostředkovat korespondenci se Zilliacem. Špionážní zprávy, které mi Slánský předal k odeslání Zilliacovi, jsem posílal přes kurýrní službu ministerstva zahraničních věcí do rukou Artura Londona, který tyto zprávy spolu s diplomatickou poštou zasílal na adresu Kratochvíla nebo Goldstückera do Londýna s pokynem, aby byly předány Zilliacovi.

Prokurátor: Kurýrní/poštu jste měli ve svých rukou?

Geminder: V podstatě se nám podařilo ovládnout celý aparát ministerstva zahraničních věcí a zejména kurýrní oddělení, jež bylo sestaveno naším společníkem Arturem Londonem.

Předseda: Jak byly předávány zprávy od Zilliaci pro Slánského?

Geminder: Korespondence pro Slánského od Zilliaci šla toutéž cestou zpět. Zilliacus tedy předal dopis Kratochvílovi nebo Goldstückerovi, kteří jej předali do diplomatické pošty Londonovi, který ji doručil buď mně nebo přímo Slánskému.

Prokurátor: Kolik zpráv odeslal vašim prostřednictvím Slánský kurýrní cestou Zilliacovi?

Geminder: Přesný počet si již nepamatuji, ale do léta 1949 jsem dostal od Slánského přibližně 6—10 takových obálek, které byly obvykle zapečetěny červenými zálepkami, na nichž Slánský přepisoval iniciálky svého

jména. Dvě z těchto obálek zapečetil Slánský přede mnou a dal mi nahlédnout do obsahu zpráv.

Předseda: Jaký byl obsah těchto zpráv?

Geminder: Byly to několikastránkové tajné elaboráty o politických poměrech v Československu, zprávy o poměrech v jednotlivých politických stranách, o postoji a taktice KSČ. Byly to zprávy špionážního charakteru.

Prokurátor: Slánský měl tedy k vám naprostou důvěru, když vám dal nahlédnout do špionážních zpráv, které odesílal?

Geminder: Ano, je tomu tak.

Prokurátor: Předkládám senátu státního soudu některé doklady o špionážní korespondenci Slánského, především fotokopie dopisů, které zaslal dne 7. února 1948 velvyslanec rada československého velvyslanectví v Londýně Eduard Goldstücker Rudolfu Slánskému. Z obsahu tohoto dopisu bylo zřejmé, že Slánský a Goldstücker spolupracovali s britským špiónem Zilliacem za účelem připoutání ČSR k Západu po hospodářské linii. Dále předkládám originál průvodního dopisu, který zaslal 18. února 1948 spolu se svazkem příloh Geminder Rudolfu Slánskému. Z obsahu tohoto dokumentu jest zjevné, že Geminder se Slánským již na počátku roku 1948 udržovali spojení s britským špiónem Zilliacem, o němž věděli, že zastává likvidátorské stanovisko k revolučním dělnickým stranám. Dále předkládám originál dopisu Zilliaci ze dne 2. srpna 1947, který je označen vlastnoruční poznámkou Zilliacovou „*Jen pro s. Gemindera*“ a z jehož obsahu přesvědčivě vyplývá, že Zilliacus jako představitel britských vládnoucích kruhů se snaží přimět Československo k přijetí Marshallova plánu.

Předseda: Tyto tři dokumenty, které nyní byly předloženy soudu, byly vám předloženy při vyšetřování a byl jste seznámen s jejich obsahem?

Geminder: Ano. O obsahu těchto dopisů jsem již vypovídal. Dopisy mi byly při vyšetřování předloženy a nemám k nim připomínek.

Prokurátor: Vypovězte nyní, jak vás Slánský osobně seznámil se Zilliacem.

Geminder: Bylo to v červnu roku 1948, tehdy mě Slánský volal k sobě do pracovního sekretariátu. Tam se nacházel neznámý mně muž, kterého mně Slánský představil jako Zilliaci a poznamenal, že je to přítel z Anglie, o kterém se mnou již několikrát mluvil. Litoval, že již končí delší rozhovor se Zilliacem a že jsem nemohl být od počátku přítomen. Pak pokračoval Slánský v dalším rozhovoru se Zilliacem a informoval ho o důležitých politických a hospodářských otázkách, o průmyslu v Československu. Všechny informace, které mu tehdy Slánský dal, možno označit jako špionáž.

Prokurátor: Je vám známo, že Zilliaci nezajímaly jen špionážní zprávy?

Geminder: Ano. Za pomoci Zilliaci jsme prováděli linii pro vytváření předpokladů k likvidaci lidově demokratického zřízení v Československu. Zilliacus byl jednou ze spojek se západními rozvědkami a naše spojení s ním usnadnilo spikleneckému centru provádění jeho spikleneckých záměrů na zvrát v Československu.

Prokurátor: Za tím účelem jste také používali spojení se Západem prostřednictvím ministerstva zahraničních věcí?

Geminder: O tom už jsem vypovídal. Abychom ještě více upevnili svou pozici na ministerstvu zahraničních věcí, vytvořil jsem tam podle pokynů Slánského trockistickou skupinu.

Předseda: Kdy a za jakých okolností k tomu došlo?

Geminder: Po únoru 1948 se mnou Slánský mluvil o tom, že mám ve své funkci vedoucího mezinárodního oddělení také řídit a usměrňovat kádrové a organizační práce na ministerstvu zahraničních věcí. Při tom se mám opírat o lidi, s kterými měl on spojení, zejména o Dufka a Hajdů. Nabádal mě, abych jejich práci v ministerstvu zahraničních věcí podpořoval a usměrňoval v kontaktu s Clementisem. Ti dva mě navštěvovali na sekretariátě a přímo mě žádali, abych jim pomohl odstranit některé nepohodlné osoby, na př. Borka a Vítků, kteří odhalili jejich nepřátelské záměry.

Předseda: Jak jste měli odstranit tyto nepohodlné osoby?

Geminder: Především měly být odstraněny z vedení závodní organizace. Proti osobám, které nám překážely v nepřátelské činnosti, uplatňoval Slánský tuto metodu: Zkompromitovat je, obvinít z antisemitismu a odstranit je z ministerstva. Podle této metody bylo postupováno též v případě Borka a Vítků. Dufek a Hajdů přinesli mně vykonstruovaný provokační materiál, na jehož základě měl být Vítků zkompromitován a odstraněn z ministerstva zahraničních věcí.

Prokurátor: Jakým způsobem zapadal do vaší trockistické skupiny Clementis?

Geminder: Slánský sám mi řekl někdy na podzim roku 1946 nebo na jaře 1947, že Clementis je jeho společníkem. Slánský mě tehdy vyzval, abych vyřídil Clementisovi, aby navázal styky s titovským diplomatem v Praze Novoselem a dával mu informace, které bude požadovat. Když byl Clementis jmenován po únoru 1948 ministrem zahraničních věcí, obrátil jsem se na Slánského s dotazem, jak si představuje naši další spolupráci s Clementisem. Slánský mě ujistil, že s ním musíme počítat a využívat jeho postavení jako ministra zahraničních věcí, zejména že musíme využívat jeho koncepce o používání starých odborníků bez ohledu na jejich politickou minulost. To byl také důvod, proč Slánský nabádal Hajdů a Dufka, aby v ministerstvu zahraničních věcí spolupracovali a podporovali Clementise. Od roku 1948 do roku 1950 zval jsem k sobě do pracovny v sekretariátu a také v některých případech do svého bytu Dufka a Hajdů a tam

jsme společně projednávali další postup, abychom na ministerstvu zahraničních věcí posílili svou pozici. Brzy po únoru 1948 provedl Slánský na ministerstvu zahraničních věcí ze své funkce další konkrétní rozhodnutí a opatření, čímž se nám po přijetí Londona dostal do rukou aparát ministerstva zahraničních věcí.

Předseda: Jaká to byla opatření, která vaše centrum provedlo na ministerstvu zahraničních věcí?

Geminder: Soustředili jsme do rukou trockistické skupiny ministerstva zahraničních věcí celkové usměrňování a řízení kádrové i organizační práce. Takto jsme zajistili, že o obsazení důležitých a význačných míst v ministerstvu zahraničních věcí a na zastupitelských úřadech jsme rozhodovali sami.

Předseda: Jaká byla působnost tak zvané „Komise tří“?

Geminder: Sloužila k projednávání případů nižších a středních kádrů pro potřebu ministerstva zahraničních věcí, a to nejen pro centrálu ministerstva zahraničních věcí, nýbrž také pro vysílání za hranice. Členem této komise jako vedoucí jsem byl já, jako pravá ruka Slánského na úseku mezinárodního spojení. Dalšími členy „Komise tří“ byli naši společníci Hájek a London. Těmito opatřeními jsme pak přes trockistickou skupinu v ministerstvu zahraničních věcí soustředili do svých rukou ovládnutí celého aparátu ministerstva zahraničních věcí, prohloubili jsme spojení se Západem a přímo podryvali zahraniční politiku československého státu.

Prokurátor: Uveďte konkrétní fakta k tomu.

Geminder: Brzy po únoru, už na jaře 1948 dostal Slánský od vedení Akčního výboru Národní fronty návrh na očistu ministerstva zahraničních věcí od nespolehlivých a nepřátelských živlů. V připojených seznamech byla uvedena řada jmen nejreakčnějších probenešovských elementů, kolaborantů a podobných živlů. Tento návrh Slánský zadržel u sebe a různými výmluvami brzdil dlouhou dobu jeho provedení. Takto bylo umožněno těmto osobám zrazovat republiku, desertovat se svých míst a spojit se se zrádnou emigrací, čímž byla poškozena republika nejenom politicky, ale také hospodářsky, protože tyto reakční živly při zběhnutí defraudovaly značné státní finanční prostředky, kterými disponovaly ze svých funkcí. Pouze namátkou uvádím některé zrádce, kteří zběhli se svých míst: v Římě zběhl se svého místa velvyslanec Pauliny-Toth, v Berlíně s místa šefa vojenské misse Dastych, v Indii s místa velvyslanec Šejnoha, ve Stockholmu s místa vyslanec Táborský a mnozí další. Z centrály ministerstva zahraničních věcí na jaře 1948 zběhl nejbližší spolupracovník Clementise Arnošt Heidrich, který byl ponechán na klíčové pozici jako generální tajemník ministerstva zahraničních věcí, takže mu bylo umožněno seskupovat kolem sebe nejreakčnější elementy. V souvislosti s tímto zběhnutím mi řekl Slánský v rozhovoru, že je to dobře, že tito lidé zběhli do nepřátelské ciziny. Na druhé straně já i Slánský jsme prosazovali

buržoasně nacionalistické elementy, které doporučoval do významných funkcí Clementis, a on nás zase podporoval při prosazení různých buržoasně nacionalistických, kosmopolitických a sionistických elementů. Tak za řízení Slánského a v úzké spolupráci s Clementisem jsme prosadili na důležité funkce na zastupitelské úřady členy spiknutí, na příklad trockistu Dufka jako vyslance do Ankary, spojovací člunek západní rozvědky, sionistu Goldstückera, který měl též zvláštní poslání jako vyslanec v Izraeli. Na spiknutí byl také napojen Richard Slánský, jako šéf mise v Teheraně. Sionistu Fischla jsme prosadili jako šéfa diplomatické mise v Berlíně. Kromě těchto lidí, které jsem již vyjmenoval, jsme prakticky napomáhali i dalším členům spiknutí ke zběhnutí z republiky jako na příklad buržoasnímu nacionalistovi Kratochvílovi a sionistovi Steinerovi, jemuž jsme prakticky napomáhali při zběhnutí z funkce generálního konsula v Mnichově, kam jsme ho prosadili.

Předseda: Mohli jste se na tyto osoby spoléhat?

Geminder: Ano, na tyto osoby jsme se ve své nepřátelské, zločinecké činnosti spoléhali jako na své spojence ve svých záměrech připoutat Československo k Západu; ti, kteří zběhli a zradili, vytvořili pro spiknutí přímo opěrný bod v táboře imperialistů, protože stejně jako my ve spikleneckém centru, vyvíjeli v emigraci úsilí na restauraci kapitalismu v ČSR.

Předseda: Jakou činnost vyvíjela „Komise tři“?

Geminder: V „Komise tři“ jsem byl já vedoucím. Hned po jejím vytvoření dal mi Slánský příkaz o postupu v této komisi. Na základě této linie jsem potom prosadil různé buržoasně nacionalistické a kosmopolitické elementy do významných funkcí. Mnoho z těchto lidí rovněž zradilo a zběhlo, jako na příklad Brotan z místa legačního tajemníka v Bernu, sionista Briegl z místa legačního tajemníka v Berlíně, Hostovský, který pracoval jako legační tajemník v Oslo. Zběhl též nacionalisticky zaměřený Tuček z místa vicekonsula ve Švýcarsku a Forst, který byl zástupcem na zastupitelském úřadě v Paříži.

Prokurátor: Jaké nepřátelské živly jste rozmisťovali na naše zastupitelské úřady do Sovětského svazu a lidově demokratických zemí?

Geminder: Při prosazování diplomatických zástupců do SSSR a lidově demokratických zemí jsme se zaměřovali také na lidi nám oddané a zavázané, z řad nepřátelských kruhů. Tak byl poslán do Budapešti spolupracovník Clementise buržoasní nacionalista Horvath a do Číny jako konsul švagr Slánského, Antonín Hašek. Proti jeho pobytu v lidově demokratické Číně protestovalo samo čínské ministerstvo zahraničních věcí, protože tam prováděl špiónážní činnost ve prospěch západních imperialistů. Mnoho lidí, které jsme poslali do SSSR a lidově demokratických zemí, muselo být potom odvoláno pro neschopnost nebo nespolehlivost. Tak na příklad ze Sovětského svazu musel být odvolán sionista Josef

Goldmann napojený na spiknutí a nespolehlivě zaměřený obchodní přídělnec Kugler a jiní.

Prokurátor: Vy říkáte, že byl ze Sovětského svazu odvolán jako nespolehlivý sionista Josef Goldmann. Co se s ním stalo, když se vrátil, kam jste ho umístili?

Geminder: Do státního úřadu plánovacího jako náměstka ministra.

Prokurátor: Z vaší výpovědi vyplývá, že jste se Slánským vytvořili na ministerstvu zahraničních věcí pro provádění rozvratné spiklenecké činnosti napřed trockistickou skupinu a potom pro podporu a posílení této trockistické skupiny „Komise tři“.

Geminder: Ano, je to tak. Vypovídal jsem o tom podle pravdy. Před volbami v roce 1948 jsme spolu s Londonem projednali a se dohodli, jakým způsobem zajistíme, aby se vedení závodní organizace KSČ v ministerstvu zahraničních věcí dostalo do rukou členů trockistické skupiny a jak zajistíme odstranění z organizace nám nepohodlných lidí. Když se nám nepodařilo umlčet členy strany, kteří protestovali nejenom proti našim lidem, prosazeným na naši kandidátku, nýbrž také proti používání trockistických method, pomohl nám sám Slánský. Na jeho pokyn jsem mohl prohlásit volby, kterými neprošla naše trockistická kandidátka, za neplatné. Radili jsme se potom u Clementise v jeho pracovně. Tam jsme se dohodli na sestavení nové kandidátky a na odstranění z ministerstva zahraničních věcí nám nepohodlných lidí. Trockistickým způsobem dojednané volby se pak konaly a jimi byly uchopeny nejdůležitější funkce v závodní organizaci KSČ do rukou trockistické skupiny. Celou tuto činnost jsem prováděl v těsné spolupráci s dalšími členy spiknutí, totiž s Dufkem, Hajdů, Londonem a ovšem také s Clementisem.

Předseda: Vypovídejte, jak jste sabotovali výstavbu ministerstva zahraničních věcí.

Geminder: V poradách, které jsem měl v roce 1948—1949 s Dufkem a Hajdů, později až do roku 1950 též s Londonem, jsme projednali připravené plány reorganizace ministerstva zahraničních věcí tak, abychom upevnili pozici spiknutí v tomto významném centrálním úřadě. Za tím účelem jsme si ponechali několik složek, aby naši lidé mohli dále zůstat na vedoucích místech v ministerstvu zahraničních věcí. Tak na příklad trockista Evžen Klinger se stal vedoucím tiskového oddělení ministerstva, na čemž měl Slánský velký zájem. Na svých poradách jsme projednali několikrát také otázku odstranění Borka a Vítků z ministerstva. Naproti tomu jsme záměrně brzdili prosazení dělnických straně oddaných kádrů na vedoucí místa. V rámci koncepce spikleneckého centra pověřil Slánský provedením náboru do dělnických škol v ministerstvu zahraničních věcí Hájka, který byl také napojen na spiknutí. V mé přítomnosti mu dával direktivy, aby nábor do dělnických škol nebyl proveden přímo na závodě, ale prostřednictvím krajských sekretariátů

strany v Brně a Ostravě, tedy prostřednictvím členů spiknutí Šlinga a Fuchse. Tito pak orientovali nábor do dělnických škol na pseudo-dělnické, straně nepřátelské elementy, zakrývali jejich závady a protistranický postoj. Naproti tomu v r. 1950 jsme postupovali tak, že dělnická škola nebyla vůbec zřízena, ačkoliv byla nám známa citelná potřeba nových kádrů. Tímto způsobem jsme v linii našeho spikleneckého centra umožňovali a zajistili rozkladnou činnost členů spikleneckého centra na ministerstvu zahraničních věcí.

Předseda: Jak jste zajistili uchvácení zahraničního spojení mimo úsek ministerstva zahraničních věcí?

Geminder: Ve snaze zajistit si zahraniční spojení mimo úsek ministerstva zahraničních věcí zaměřovali jsme se na získání nepřátelsky orientovaných jednotlivců, kteří by mohli koncepci a linii spikleneckého centra na úseku zahraničního spojení zajistit stykem se západními imperialistickými novináři.

Předseda: Můžete jmenovat lidi takového druhu?

Geminder: Ano, hned po osvobození si Slánský zajistil spojení po oficiální linii s takovými americkými proimperialistickými novináři prostřednictvím svého bratra, Richarda Slánského, který byl tehdy vedoucím tiskového oddělení na ministerstvu informací a pak udržoval rozsáhlé spojení se západními, reakčně zaměřenými korespondenty. Po linii neoficiální získal Slánský ke spolupráci mezinárodního špiona, trockistu André Simona, který udržoval spojení s nepřátelskými korespondenty. Když Richard Slánský byl odhalen v důsledku svých machinací a musel odejít z ministerstva informací, Rudolf Slánský pověřil zajištěním spojení také po oficiální linii Simona, který byl prosazen do ministerstva informací.

Předseda: Jakou roli zastával na tomto úseku Richard Slánský?

Geminder: V běžných rozhovorech, které jsem měl s Rudolfem Slánským v období 1946—1948 a později, jsem si všiml obzvláštního zájmu Rudolfa Slánského o činnost jeho bratra Richarda Slánského v ministerstvu informací, kde rozvinul široké a rozsáhlé spojení s nepřátelskými novináři. Když pak v důsledku svých machinací musel z tohoto ministerstva odejít, byl prosazen do ministerstva zahraničních věcí a potom byl jmenován vyslancem v Teheraně. Později byl vyslán do Polska jako diplomatický zástupce.

Předseda: Věděl jste o spojení, které na úseku styků s nepřátelskými zahraničními novináři udržoval André Simone?

Geminder: Ano, o tomto spojení jsem věděl. Věděl jsem též, že Simone je starým trockistou a agentem imperialistických výzvědných služeb. Právě proto jsme udržovali se Simonem těsné styky. Slánský již v roce 1946 mi řekl, že získal ke spolupráci Simona, který přijel do ČSR z Mexika. Slánský tehdy dále řekl, že Simone má být takovou visitkou

pro Západ, protože Simone je velkým znalcem Západu a má tam různá rozsáhlá spojení s představiteli tiskových agentur a s různými politickými osobnostmi, což prý nám bude velmi prospěšné při udržování spojení se Západem. Na Simona jsme byli upozorněni jistými sympatisujícími pokrokovými kruhy, že je ve spojení se západními rozvědkami. Toto upozornění jsem předal osobně Slánskému. Slánský se při tom zarazil a řekl, že je mu to tím více nepříjemné proto, že již byl upozorněn na to, že Simone je ve spojení se západními agenturami.

Předseda: Kdy se to stalo?

Geminder: To bylo asi v roce 1946 v Paříži, kde se zúčastnil Slánský společně se Simonem mírové konference. Proto jsem se také Slánského ptal, nebude-li nebezpečné spojení se Simonem. Slánský však se nezřekl spolupráce se Simonem a sdělil mně, že bude čelit jeho odhalení tím, že mu dá jen takové úkoly, které nevyžadují, aby vystupoval jako oficiální osobnost.

Prokurátor: Víte o tom, kdo získal Simona pro spiknutí?

Geminder: Slánský.

Prokurátor: Odkud je vám to známo?

Geminder: Přimo od Slánského.

Prokurátor: Jaký konkrétní úkol plnil Simone pro protistátní spiklenecké centrum Slánského?

Geminder: Simone jako člen spiknutí byl důležitým spojovacím článkem se západními agenturami.

Prokurátor: Řekl vám také Simone, s kterými imperialistickými agenty je ve spojení?

Geminder: Některé mně postupně vyjmenoval. Tak mne informoval o tom, že je ve spojení s britským korespondentem Alexandrem Werthem, který tehdy byl v Československu. Simone mě také informoval o tom, že v britském tisku se tvrdilo o Werthovi, že on uveřejnil několik novinářských publikací, odsuzujících SSSR ve smyslu nepřátelské propagandy. Simone řekl, že by bylo třeba uveřejnit článek o tom, že Werthův postoj k SSSR a zemím lidové demokracie je kladný.

Prokurátor: Bylo vám známo, co se skrývá pod maskou domněle pokrokového novináře Wertha?

Geminder: Ano. Byl to ve skutečnosti britský špion a jako takový byl také odhalen v SSSR. Simone však měl zájem na tom, aby Werth pod pláštěm přítele SSSR mohl zakrývat své skutečné protisovětské poslání. Simone také zařídil, že článek, o kterém jsem mluvil, byl uveřejněn v československém tisku.

Prokurátor: Informoval vás Simone ještě o dalších takových svých stycích?

Geminder: Ano, informoval mne o tom, že udržuje spojení a styky s proamerickým korespondentem Hindusem, který se také tehdy nacházel

▼ Československu. V této souvislosti mě informoval Simone o tom, že podává Hindusovi různé zprávy. Simone získával mnoho zpráv od několika lidí, kteří byli zapojeni do spiknutí. Také ode mne si vyžádal různé informace. Doznávám, že jsem mu poskytl informace o vnitrostraničné záležitosti tajného charakteru. Když jsem v některých případech nemohl Simoneovi vyhověti, vybídl jsem jej, aby se obrátil na Slánského. Pokud vím, největším a nejlepším pramenem k získávání zpráv byl pro Simonea Clementis a Slánský. Sám Simone mi o tom vypravoval a řekl mi, že Slánský mu poskytl a poskytuje různé tajné informace, týkající se státních záležitostí. Při každé příležitosti Simone též zdůrazňoval, že si velmi cení spolupráce s Clementisem. Takto mohl Simone získat cenné informace, které pak předával západním agenturám. Mnoho z těchto zpráv se pak stalo zdrojem pomluv a útoků proti ČSR v duchu nepřátelské propagandy.

Předseda: Z toho, co jste dosud uvedl, vyplývá, že jste organizoval a zajišťoval pro spiklenecké centrum různá spojení na západní imperialisty.

Geminder: Ano, k takovým úkolům mě vedl Slánský. Na jaře 1948 mě seznámil se Zilliacem, s nímž jsem byl pak ve velmi úzkém spojení.

Prokurátor předkládá předsedovi senátu fotografii, na níž je obviněný Geminder se Zilliacem. K dotazu předsedy senátu Geminder potvrdil, že fotografii zná a že byla pořízena v jeho pracovně, na sekretariátě Ústředního výboru.

Předseda: Při jaké příležitosti byla pořízena tato fotografie?

Geminder: Tehdy jsem po prvé dával Zilliacovi informace špionážního charakteru. Informoval jsem jej o různých problémech vnitropolitických, o postoji vedení KSČ k různým zahraničním problémům. Současně jsem odpověděl na otázky Zilliacova, týkající se těchto problémů. Mluvili jsme též o přijetí Zilliacova článku do Světových rozhledů. Musím ještě uvést, že již předtím byly uveřejněny různé Zilliacovy články v časopise Světové rozhledy a to na základě směrnic, které jsem dostal již v roce 1946 od Slánského a kterými měla být zakrývána imperialistická politika západních mocností. Se Zilliacem jsme se shodli, že budeme i nadále takto postupovat a že já se budu starat, aby v československém tisku bylo uveřejněno co nejvíce jeho článků.

Prokurátor: Vy jste byl v důsledku své funkce velmi dobře informován o nejdůležitějších straničských a státních záležitostech?

Geminder: Ano, měl jsem přístup k nejdůležitějším státním záležitostem. Informace, které jsem dával Zilliacovi, byly neobyčejně cenné. Zilliacus při rozhovoru mě žádal, abych i nadále — podobně jako Slánský — mu podával a posílal takové zprávy. Když jsem s tím souhlasil, shodli jsme se na tom, že tyto zprávy budu posílat stejnou cestou jako Slánský, totiž prostřednictvím našich lidí na československém velvyslanectví v Londýně. Tento úkol jsem splnil. Souběžně se špionážními zprá-

vami od Slánského jsem poslal také já přes kurýrní oddělení ministerstva zahraničních věcí zprávy Zilliacovi na adresu Goldstückera. Mimo to jako vedoucí Světových rozhledů ke klamání veřejného mínění jsem uveřejnil Zilliacovy články ještě v době, kdy už otevřeně vystupoval jako obhájce Tita.

Prokurátor předkládá originál obálky Světových rozhledů z července 1949 s fotografií Koni Zilliaca.

Předseda: Jaké byly další způsoby a cesty, kterými jste byli spojeni se Západem?

Geminder: Spojili jsme se také s různými nepřátelskými sionistickými organizacemi, jejichž prostřednictvím západní imperialisté pronikali do Československa.

Předseda: Kdo k tomu dával pokyn?

Geminder: Na tomto spojení měl osobní zájem Slánský i já a také několik dalších členů spiknutí.

Předseda: Pod jakým vlivem byly tyto agentury vedeny?

Geminder: Byly pod vlivem západních imperialistů. Dostal jsem direktivy a pokyny přímo od Slánského, abych vytvořil spojení se západními imperialisty také prostřednictvím anglo-amerických špionážních centrál v Československu, t. j. prostřednictvím titovské kliky a různých sionistických organizací. Podle směrnic Slánského a s jeho pomocí jsem potom nejen udržoval přímé spojení s těmito agenturami a s agenty, kteří působili pod rouškou diplomatické funkce na izraelském a jugoslávském vyslanectví, nýbrž umožnili jsme i četnými konkrétními opatřeními, aby tyto nepřátelské agentury a organizace mohly prováděti protistátní činnost na území Československa.

Předseda: Jak jste v tom směru postupoval, pokud jde o titovské agentury?

Geminder: Veškeré spojení s titovskými agenturami měl ve svých rukou sám Slánský. Byl jsem při tom spojku, pokud jde o poštu z Jugoslaviie, kterou obstarával Slánskému tehdejší pracovník na jugoslávském velvyslanectví Novosel. Bylo to špionážní spojení s titovskou zrádcovskou klikou v Jugoslavii.

Předseda: Co říkal Slánský o svém spojení s Novoselem?

Geminder: Přál si, abych také já navázal spojení s Novoselem a abych mu podával informace, které si bude vyžadovat.

Prokurátor: Novosel byl jedním z hlavních residentů jugoslávské výzvědné služby v Praze a vytvářel v Československu spolu s dalšími titovskými agenty hlavní protistátní rozvratné a špionážní centrum titovců. Mám k dispozici dokumenty, především materiál ze soudního procesu s Rajkem a s jeho společníky před lidovým soudem v Budapešti, v nichž obžalovaný jugoslávský diplomat Lazar Brankov dokazuje, že v Československu vedl rozvratné a špionážní centrum jeden z hlavních residentů titovské výzvědné služby v Praze Djoko Novosel. Dále mám k dispozici

výpovědi obviněných z procesu proti Šefiku Kevičovi a jeho společníkům, v nichž obvinění titovští agenti Eugen Füllöp a Macura doznávají, že jejich rozvratná skupina byla napojena pod vedením Novosela na tuto vyzvědačskou a rozvratnickou síť. Byly vám předestřeny tyto výpisy z protokolů při vyšetřování?

Geminder: Ano, byly. Novosel byl odhalen v různých procesech jako člověk, který na území Československa vytvářel špionážní centra.

Prokurátor: V procesu Rajkově v Budapešti vypovídá titovský agent Brankov toto: „Vím, že zvláště v Československu se pracovalo velmi ušlechtilně. Když jsem jednou mluvil s Rankovičem, řekl mi, že v Československu se pracuje mnohem lépe než v Maďarsku.“ Když takto mluvil titovský kat Rankovič, měl na mysli právě práci vašeho protistátního spikleneckého a špionážního centra?

Geminder: Ano. My jsme byli ve spojení s titovskými agenturami přes jejich residenta Novosela a jeho společníky.

Prokurátor: Z vaší výpovědi vyplývá, že jste se spojil s titovskou zrádcovskou klikou v době, kdy Tito a jeho společníci dovedli licoměrně zakrývat svůj přechod do tábora imperialistů.

Geminder: Ano, využívali jsme legálních možností, abychom udržovali kontakt s titovskou klikou.

Prokurátor: V tomto období jste maskoval své přátelské vztahy k Titově klíci a zakrýval je vzájemnými přátelskými vztahy Československa a Jugoslaviie.

Geminder: Ano, je tomu tak. Byl jsem přítomen rozhovoru, který měl Slánský s Frankem. Slánský prikazoval Frankovi, že vztahy hospodářského rázu a vůbec vztahy mezi ČSR a Jugoslavií nesmí být změněny po resoluci Informačního byra a že se musí v dobrých hospodářských vztazích pokračovat.

Prokurátor: Proč jste spojení s titovskou klikou, jejími představiteli, zástupci a agenty v republice takto udržovali a prohlubovali? V čem je toho jádro?

Geminder: Jádro je v tom, že jsme stejně jako tato zrádcovská klika postupovali v Československu po cestě a podle vzoru titovské Jugoslaviie.

Prokurátor: Odkud byla řízena vaše činnost a činnost titovců?

Geminder: Naše činnost a činnost jugoslávské titovské kliky byla řízena z jednoho střediska, a to od anglo-amerických imperialistů. Naše spiklenecké centrum stálo na stejně nepřátelské protisovětské platformě jako titovci v Jugoslavií.

Prokurátor: Kdo tedy hrál velmi významnou úlohu jak u vás, tak u titovců?

Geminder: Zilliacus. Byli jsme s ním ve spojení nejen my, ale také titovská jugoslávská klika. Zilliacus jezdil do Československa ke Slánskému, stejně jako do Jugoslaviie k Titovi.

Prokurátor: Vypovězte ještě, jak se vyvíjelo vaše špionážní spojení s Novoselem?

Geminder: Novosel mě osobně navštěvoval. Informoval jsem ho o všech otázkách, které ho zajímaly, podával jsem mu nejobširnější informace o politických poměrech v Československu a také jsem odpovídal na dotazy, týkající se těchto problémů. Na těchto schůzkách Novosel propagoval titovskou Jugoslavií, chvástal se, že titovci jsou v budování socialismu nejdále, protože jdou svou vlastní cestou. Musím ještě dodat, že zprávy, které jsem dával Novoselovi, daleko přesahovaly rámec tehdejších vztahů mezi ČSR a Jugoslavií.

Prokurátor: Navázal jste spojení též s některým dalším titovským agentem?

Geminder: Ano, s Gorským, který byl úředníkem jugoslávského velvyslanectví a spojkou mezi námi a titovci z Jugoslaviie.

Prokurátor: Kdy a jakým způsobem jste navázal toto špionážní spojení?

Geminder: Když Novosel měl odejet z ČSR, přišel se ke mně rozloučit, a v té souvislosti mi řekl, že se již se Slánským dohodl, že jeho funkci zprostředkovatele mezi námi a titovci převezme Gorski. Dohodli jsme se, že Gorski mě přijde navštívit a projednáme spolu podrobnosti našeho spojení.

Prokurátor: Bylo zjištěno, že také Gorski byl v roce 1949 odhalen v soudních procesech proti titovským agentům v ČSR jako špion a musil jako nežádoucí osoba opustit území republiky. V procesu proti Kevičovi a jeho společníkům vypovídal titovský agent Macura toto: „Cítím se vinen, že během pobytu v ČSR od roku 1946 až do svého zatčení r. 1949 jsem prováděl pod vedením Gorského vyzvědačskou činnost proti ČSR ve prospěch Jugoslaviie.“ Z toho tedy vyplývá, že výpověď Macury kterou potvrzuje i jeho společník, usvědčuje Gorského ze špionážní činnosti. S tímto Gorským jste také vy spolupracoval?

Geminder: Ano, s Gorským jsem spolupracoval.

Prokurátor předkládá soudu výpisy z procesu proti Kevičovi, o nichž hovořil.

Prokurátor: Kdy a jak jste se spojil s Gorským?

Geminder: Když Novosel odjel koncem roku 1947 z Československa, přišel ke mně Gorski a vyrozuměl mě o tom, že převzal funkci Novosela. Dohodli jsme se na tom, že mine bude navštěvovat stejně jako Novosel. Také Gorského jsem informoval o různých politických otázkách a vysvětloval jsem mu rozličné vnitropolitické problémy, na které se dotazoval.

Předseda: Kteří vaši další společníci byli v podobném styku se západními imperialisty přes tyto titovské agenty?

Geminder: Především to byl Rudolf Slánský. Když jsem s ním hovořil o našem spojení s agentem zrádcovské titovské kliky Novoselem, řekl

mi Slánský, že mimo spojení s ním, má styky na jugoslávském vyslanectví ještě s vojenským přidělcem Rističem, kulturním attaché Štambukem a titovským pověřencem Vejvodou, který často přijížděl do Československa se zvláštním posláním. Viděl jsem též, že Slánský při našem společném pobytu v Polsku na zasedání Informačního byra v roce 1947 má delší politické rozhovory s představiteli titovské Jugoslaviie, s nimiž se přednostně stýkal. Sám jsem ho viděl v delším rozhovoru s Djilasem a Kardeljem. V létě 1948 měl Slánský neoficiální schůzku s největším a nejaktivnějším agentem západních imperialistů a úzkým spolupracovníkem Tita, Mošem Pijadem.

Prokurátor: Vy jste spoutávali Československo s titovskou zrádcovskou klikou ještě jinými cestami.

Geminder: Ano. Podle naší koncepce, že Titova Jugoslaviie přejala vedoucí úlohu a postavení mezi zeměmi lidové demokracie, organizoval Slánský, a na jeho pokyn Josef Frank vysílání různých delegací, komisí a expertů do titovské Jugoslaviie. Tyto delegace, které obvykle vedli členové spiknutí, zejména Frejka a Löbl, měly za úkol přijímat směrnice k připoutání Československa k titovské Jugoslavii. V době, kdy Jugoslaviie již nedodržovala plnění smluvních dodávek, zejména dodávek důležitých pro československé hospodářství, jako jsou barevné kovy a jiné suroviny, Slánský přesto trval na tom, aby bylo pokračováno ve vývozu cenných zařízení do Jugoslaviie bez ohledu na to, že se Československu za ně nedostalo patřičné protihodnoty.

Prokurátor: Jak jste umožnil titovské agentuře dále provádět podvratnou činnost na území Československa?

Geminder: Po resoluci Informačního byra umožňovali jsme pod rouškou oficiální činnosti jugoslávských agentur pokračovat v protistátní a špiónáží činnosti v různých titovských propagandistických střediscích, jako byla na příklad „Jugoslávská kniha“ a podobné instituce, které prováděly na československém území ilegální protistátní činnost, rozšiřovaly fašistické titovské publikace a proklamace a šířily nenávisť proti Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie. Tyto proklamace a publikace byly rozšiřovány také členy spikleneckého centra. Já sám jsem dostal několik takových proklamací a publikací od Marie Švermové a také Slánský mě informoval, že je dostává.

Prokurátor: Předkládám soudu některé tyto proklamace a publikace, zabavené u členů spikleneckého centra.

Předseda: Byly vám předloženy tyto publikace a dokumenty během vyšetřování?

Geminder: Ano, jsou to ty dokumenty, o nichž jsem hovořil. V těchto publikacích a štvavých proklamacích bylo otevřeně propagováno připoutání Československa a ostatních zemí lidové demokracie pod rouškou t. zv. „Dunajské federace“ k Titově Jugoslavii. O připojení Českoslo-

venska a ostatních zemí lidové demokracie k Jugoslavii velmi mnoho mluvili titovci a sám Tito. Tyto plány měly za úkol zničit samostatnost Československa a ostatních zemí lidové demokracie, umožnit a usnadnit imperialistům odtržení těchto zemí od jejich přátelského spojení se Sovětským svazem a vytvořit t. zv. „Cordon sanitaire“, který by byl zaměřen proti Sovětskému svazu.

Předseda: Jak jste navázali spojení s nepřátelskými sionistickými organizacemi?

Geminder: Na tomto spojení jsme sami měli zájem. Asi v druhé polovině roku 1948 poslal ke mně Slánský představitele izraelského vyslanectví v Praze dr. Felixe, který byl vyslán izraelským vyslancem Überallem a s nímž jsem měl na příkaz Slánského projednat různé záležitosti. Slánský mi řekl, že se to týká různých akcí, které organizuje izraelské vyslanectví na našem území a jelikož on sám nemá čas, abych to projednal za něho.

Předseda: O čem jste jednal s dr. Felixem?

Geminder: Dr. Felix při svém příchodu litoval, že se nemohl setkat přímo se Slánským. Řekl, že má projednat se mnou odjezd obyvatelstva židovského původu, který nebyl v souladu s oficiálními dohodami, sjednanými mezi Československem a Izraeli. Protože izraelské vyslanectví má mimořádný zájem na zdárném průběhu těchto akcí, chce je samo organizovat. Za tím účelem žádal dr. Felix, aby byly ponechány v činnosti sionistické organizace, prostřednictvím nichž by izraelské vyslanectví organizovalo tyto akce.

Prokurátor: Tedy se jednalo těmito imperialistickým agentům o podporu a překročení oficiálních dohod ke škodě československého lidu.

Geminder: Ano.

Prokurátor: Kromě toho se jim jednalo o to, aby sionistické organizace v ČSR byly legalisovány a tak jim umožněno beztrestné provádění jejich činnosti ve prospěch amerických imperialistů.

Geminder: Ano.

Prokurátor: Proto se také obrátili na takové lidi, o nichž jim bylo známo, že se za jejich nepřátelské požadavky postaví.

Geminder: Ano, obrátili se na mne a na Slánského. Felix mi sám řekl, že jeho nadřízeným místům je velmi dobře známo, že já a Slánský nemáme jenom mimořádné porozumění, ale také velké zásluhy o sionistické hnutí a o odstranění těch překážek, které stojí v cestě zdárnému rozvinutí činnosti sionistických organizací.

Prokurátor: Jaká konkrétní opatření jste učinili se Slánským k realizaci této nepřátelské dohody s americkými agenty dr. Felixem a Überallem?

Geminder: Slánský mi dal příkaz, abych průběh akce zajistil po politické

linii. Organizaci mimořádné akce měl na starosti Bedřich Reicin, který byl dáfsko-finanční zajištění bylo svěřeno Otto Fischlovi, který již podle slov Slánského splnil několik takových úkolů. Tak jsem se také dověděl, že Fischl a Reicin jsou účastníky našeho protistátního spiknutí, což jsem si ověřil v rozhovoru s nimi.

Prokurátor: Co jste učinil k uskutečnění vaší dohody s Felixem?

Geminder: Navázal jsem přímý i nepřímý styk s imperialistickými agenty dr. Felixem a Überallem, s nimiž jsem byl ve spojení prostřednictvím sionisty ing. Samsona Schachta, který po splnění svých úkolů uprchl za hranice a spojil se se zrádnou zahraniční emigrací. Reicin a Fischl mně potvrdili, že mají přímé osobní styky s oběma imperialistickými agenty dr. Felixem a Überallem. Tak byly za naší pomoci tyto vystoupecké akce z Československa a z jiných zemí lidové demokracie přes Československo uskutečněny. Zavláčením velkých majetkových hodnot do ciziny, stejně jako činností různých sionistických organizací, byly velmi poškozeny zájmy Československa.

Předseda: Jak to bylo prováděno?

Geminder: Prostřednictvím vystoupecké akce byl židovským kapitalistům umožněn vývoz různých průmyslových zařízení, strojů, průmyslových výrobků, drahocenných předmětů, stříbra, zlata, uměleckých předmětů a cizích valut. Značné škody vznikly tímto devisovým únikem.

Prokurátor: Mám k dispozici posudky znaleckých komisí o obrovských škodách, které byly způsobeny Československu těmito vašimi nepřátelskými zásahy. Tak na př. v jednom posudku je hodnocena tato vaše záškodnická činnost tak, že jí vznikla škoda, která je odhadována na 3 900 000 000 Kčs. Takto jste pracovali proti lidové demokratickému Československu.

Geminder: Je tomu tak. To je ovoce naší zločinné práce jen na jednom úseku.

Předseda: Jak jste postupovali při legalisování nepřátelských sionistických organizací na našem území?

Geminder: Tyto nepřátelské sionistické organizace mohly působit a pracovat v Československu pod různými záminkami. Na př. americká organizace „Joint“, jež byla skrytou filiálkou americké špionážní služby, byla ponechána v činnosti pod rouškou charitativní pomoci osobám židovského vyznání. Jejím prostřednictvím mohli američtí dolaroví magnáti ovlivňovat určité kruhy obyvatelstva v Československu proti lidové demokratickému zřízení. Mohu ještě uvést, že jsem byl při rozhovoru, který měl Slánský s představitelům organizace „Joint“. Jednalo se o rozhodnutí, zda organizace „Joint“ má zůstat v činnosti na území ČSR. Slánský řekl, že opatření, učiněná proti reakcím a kapitalistickým organizacím po únoru 1948 se nebudou vztahovat na organizaci „Joint“ a že již učinil kroky, aby příslušné orgány ponechaly v činnosti

„Joint“ a jiné podobné organizace. Na základě tohoto zákroku bylo umožněno pokračovat v činnosti též organizací „Hagana“, která sloužila mezinárodnímu kapitálu, odbočkám Šternovy teroristické organizace, jež proklamovala vyhubení arabských obyvatel. Byly chráněny ještě další podobné organizace, stojící ve službách západních imperialistů.

Předseda: Jaké další spojení jste měli se západními imperialisty?

Geminder: Již jsem vypovídal o tom, že Slánský vybudoval své spojení ve Švýcarsku prostřednictvím svého švagra, Antonína Haška, se kterým jsem se seznámil v roce 1946. Hašek mi potvrdil, že má od Slánského zvláštní pověření ve Švýcarsku, které plní společně se svým přítelem Fuchsem. S tímto se také seznámil v bytě Slánského, kde často byl hostem při svém příjezdu do Československa. V roce 1949 Fuchs sběhl a dal se do služeb zrádné emigrace.

Předseda: Byt Slánského byl tedy místem dostaveníček různých trockistických živlů, které příjížděly do Československa?

Geminder: Ano. Mimo Fuchse příjížděl ke Slánskému známý švýcarský trockista Hoffmeyer a německý trockista Paul Merker. Hašek a Fuchs mně potvrdili, že mají ve Švýcarsku spojení s různými kapitalistickými reakcemi a trockistickými elementy. Byli též oba zúčastněni na různých temných finančních transakcích, které jim umožňoval člen našeho spiknutí Frank. Tento sám mně v roce 1949 řekl, že umožňuje Fuchsovi a Haškovi vydělat si ve Švýcarsku značné finanční prostředky.

Předseda: Mohl byste říci bližší podrobnosti o spojení mezi Slánským a Paul Merkerem?

Geminder: Ano. S Merkerem se seznámil Slánský ve své pracovní koncem roku 1948 a od té doby byl jsem s ním též já ve spojení až do roku 1950, kdy byl odhalen v NDR jako spolupracovník amerického špiona Fielda. Na základě směrnic Slánského byl jsem také v písemném spojení s Merkerem. Vzhledem k našemu spojení žádal mne Merker v roce 1949 zvláštním dopisem, abych byl nápomocen Fieldovi při vyřízení jeho žádosti o prodloužení pobytu v Československu. Jelikož v té době Field byl již odhalen, nepodnikl jsem ničeho v této záležitosti.

Předseda: Přiznal jste, že jste byl členem protistátního spikleneckého centra v Československu, vedeného Slánským. Jak jste chtěli realizovat svoje spiklenecké záměry a uchvátit moc ve státě?

Geminder: Příkladem a vzorem nám byla Titova Jugoslavia. Hned na začátku, kdy počalo naše protistátní spiklenecké centrum vyvíjet svoji činnost na území ČSR pod vedením Slánského, připravovali jsme se zaměřením pro zvrát poměrů v Československu. Především jsme se zaměřovali na budování silných posic ve stranickém a státním aparátě. Za tím účelem jsme se snažili uchvacovat pro své lidi významné funkce a snažili jsme se ovládnout všechny klíčové pozice. Podávalo se nám

dosadit naše lidi do četných význačných funkcí ve stranickém aparátě a přes ně zasazovat do státního aparátu další naše přívržence. Touto cestou jsme se postupně chtěli dostat k uchopení moci ve státě. Kromě budování posic ve státním a stranickém aparátě jsme budovali spojení se západními imperialisty, abychom takto získali jejich pomoc a připoutali Československo k vládnoucím imperialistickým kruhům, což nám mělo ulehčit uchopení moci ve státě. Naproti tomu jsme se zaměřovali na brzdění a podkopávání přátelských styků se Sovětským svazem a zeměmi lidové demokracie. V poslední době jsme však stále více chápali, že v osobě předsedy strany Klementa Gottwalda a jeho nejlepších spolupracovníků, kteří bez ohledu na naše rejdy vedou komunistickou stranu a československý lid k socialismu, máme nepřekonatelné překážky v dosažení našich cílů.

Předseda: Proto jste si také dali za úkol, jak bylo zjištěno vyšetřováním, odstranit předsedu KSČ a presidenta republiky Klementa Gottwalda.

Geminder: Dali, potvrzují to.

Předseda: Jakou cestou jste toho chtěli dosáhnout?

Geminder: Poněvadž k docílení našich nepřátelských záměrů a plánů stál nám v cestě prezident republiky a bolševické vedení strany, pokusil se Slánský provádět linii na izolaci presidenta republiky. Slánský za pomoci svých společníků, kteří zaujímali ve státním a stranickém aparátu odpovědné funkce, stále více soustřeďoval rozhodování o důležitých státních záležitostech do svých rukou a chtěl takovým způsobem docílit izolování presidenta republiky. Slánský nepřipustným způsobem nepouštěl lidi k presidentu republiky, a to i v těch záležitostech, které vyžadovaly zásadní vyjádření presidenta republiky. Členům spiknutí Slánský přímo řekl, že nemají chodit k presidentovi a mají se obracet přímo na něho. Takto jsme chtěli docílit odstranění presidenta při rozhodování o důležitých vnitropolitických otázkách.

Předseda: O nějakých dalších prostředcích, jimiž měl být odstraněn prezident republiky, víte?

Geminder: O dalších prostředcích nevím.

Předseda: Slánský s vámi nikdy nemluvil o fyzickém odstranění presidenta republiky?

Geminder: Ne. Prosím, aby mi bylo uvěřeno, že Slánský nesdílel se mnou tyto své plány.

Předseda: Čím ještě chcete doplnit svou dnešní výpověď?

Geminder: Nemám již nic, co bych ke své výpovědi dodal.

Jelikož nebylo dalších dotazů na obviněného, ukončil předseda výslech obviněného Gemindera a přikročil k výslechu svědka Pavla Reimana.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA PAVLA REIMANA

Předseda po zákonném poučení svědka a zjištění jeho osobních dat přistupuje k dalšímu výslechu.

Předseda: Co je vám známo o zločinecké činnosti obviněného Slánského a jeho společníků?

Reiman: Zločinná činnost Slánského a jeho společníků, pokud jsem ji já poznal, spočívala v jejich spolupráci se sionistickými organizacemi a jejich zahraničními exponenty. O tom jsem se přesvědčil jako pracovník mezinárodního oddělení ÚV KSČ, kde jsem měl příležitost přijít do styku s různými představiteli sionistického hnutí a kromě toho jsem v této funkci obdržel různé informace o podvratné činnosti sionistických organizací, na které jsem upozornil Slánského.

Předseda: S kterými význačnými činiteli těchto sionistických organizací jste přišel do styku?

Reiman: Navštívili mě někteří představitelé sionistických organizací Hašomer-Hacair, a to Grünblatt, Orenstein a jiní.

Předseda: Jaké bylo politické zaměření těchto osob, které jste právě vyjmenoval?

Reiman: Tyto osoby byly nepřátelsky zaměřené proti republice. Účelem jejich jednání bylo získat pro sionistické hnutí co možná největší zájem a podporu na území ČSR.

Předseda: Od koho?

Reiman: Podpory se jim dostalo od Slánského, Gemindera a jejich ostatních společníků.

Předseda: Byli Rudolf Slánský a Bedřich Geminder informováni o těchto vašich jednáních a rozhovorech?

Reiman: Podával jsem jim písemná hlášení, takže nemohli být o obsahu jednání v pochybnostech. Ukázalo se, že oni to přijali kladně, a zejména po únoru 1948, kdy na území ČSR byly zakázány všechny ostatní reakční organizace, byla těmto sionistickým organizacím činnost umožněna.

Předseda: Proč byla vlastně vytvořena komise pro židovské záležitosti?

Reiman: Tato komise byla schválena přímo Slánským. Směrnice pro svou činnost dostávala od Gemindera a jejich smyslem bylo orientovat tuto komisi na spolupráci se sionistickými organizacemi.

Předseda: Jakou formou pomáhali Slánský a jeho společníci těmto nepřátelským sionistickým agenturám v jejich činnosti?

Reiman: Především tím, že po únoru 1948 ponechali legální existenci sionistických organizací, ačkoliv bylo známo, že tyto organizace provádějí rozvratnou činnost. Obdržel jsem v této době také informace o tom, že prostřednictvím Gemindera bylo dohodnuto přímo s představiteli izraelského státu, aby se do Izraele vystěhoval značný počet československých státních příslušníků, kterých bylo desetitisíce. Tím utrpěla republika velkou škodu jednak přesunem majetku a jednak také ztrátou velmi kvalifikovaných specialistů v různých oborech.

Předseda: Je vám známa zločinecká činnost těchto organizací na našem území?

Reiman: Ano, dostal jsem v této době různé zprávy, které dokazovaly, že zde existuje široce rozvětvená síť sionistických organizací. Byly to organizace přímo řízené Američany, jako na př. „Joint“, Keren Kaje-meth a jiné. Dále pak byly trpěny pod patronací Slánského na území ČSR sionistické politické strany, mezi nimi přímo strany fašistického typu, jako na př. Betar. Všechny tyto organizace měly k dispozici značné finanční prostředky, kterých samozřejmě používaly pro špiónážní a jinou rozvratnou činnost. Prováděly velké peněžní transakce a umožnily tak, aby někteří kapitalisté v Československu „ulili“ své jmění za hranice.

Předseda: Byli Slánský, Geminder a příp. další jejich společníci z protistátního centra informováni o špiónážní činnosti těchto sionistických organizací?

Reiman: Ano, byli informováni. Sám jsem podával několik hlášení o těchto faktech, a to ústně i písemně.

Předseda: Komu jste je podával?

Reiman: Geminderovi a Švábovi s určením pro Slánského.

Předseda: Mezi vámi a Švábem byly častější styky?

Reiman: Ke Švábovi jsem docházel a předal jsem mu obšírný materiál o podvratné činnosti sionistických organizací. Při delším rozhovoru se Švábem řekl mi tento, že on sám se v otázkách sionismu nevyzná a že také bezpečnostní orgány za dané situace nemají možnost, aby se touto otázkou vůbec zabývaly. Na mé upozornění, že bezpečnostní orgány dosud vůbec nic nepodnikaly proti sionistickým vlivům, odpověděl Šváb, že se tito pracovníci obávají, aby nebyli považováni za antisemity, a proto nic nepodnikají.

Předseda: Co z toho plyne, pokud jde o činnost Švába, Slánského a Gemindera?

Reiman: Tito lidé úmyslně ponechali sionistické organizace v činnosti.

Předseda: Je vám také známo, jakým způsobem podporoval Slánský tuto činnost sionistických organizací?

Reiman: Pamatuji se ještě na určitou poradu odpovědných pracovníků, která se konala v místnostech ústředního sekretariátu a na níž Slánský nadhodil otázku postupu při navrácení židovského kapitalistického majetku. I to byla zjevná podpora pro sionistické organizace a pro židovské kapitalisty.

Předseda: Z vaší výpovědi vyplývá, že i vedoucí činitelé, jádro centra protistátní skupiny, totiž Slánský a Geminder řídili, usměrňovali a podporovali na našem území sionistické organizace a jejich činnost. K čemu směřovala jejich činnost a jaký byl její konečný cíl?

Reiman: Směřovala k podvracení a rozvracení našeho lidové demokratického zřízení.

Předseda: Co spojovalo tyto živly?

Reiman: Jejich společný židovský buržoasní původ. I když jako členové KSČ dosáhli význačných funkcí v řadách komunistické strany, zůstali vždycky buržoasními nacionalisty a kariéristy. Proto jejich cílem bylo odstranění bolševického vedení naší strany a zničení lidové demokratického zřízení. Z tohoto důvodu se tyto živly také spojily se sionistickými organizacemi a představiteli izraelského státu, který není ničím jiným než agenturou amerického imperialismu. Tyto živly byly vedeny při své činnosti duchem titovských fašistů, svou bezmeznou nenávistí proti SSSR, proti zemím lidové demokracie a proti KSČ.

Předseda: Zmínil jste se o tom, že jste podával Geminderovi a Slánskému písemná i ústní hlášení. V které době jste tato hlášení podával?

Reiman: Koncem r. 1948 a začátkem r. 1949.

Předseda: Pojednávala vaše hlášení o těchto organizacích, které mohly na základě podpory protistátního spikleneckého centra po únoru 1948 dále pracovat?

Reiman: Ano.

Předseda: Obvinění Slánský a Gemindře, máte připomínky k výpovědi svědka?

Obvinění prohlašují, že nemají připomínek. Předseda přistupuje pak k výslechu dalšího svědka Evžena Klíngera.

Osmý den hlavního líčení

V 9 hod. 30 min. vstupuje senát státního soudu do jednací síně.

Předseda: Pokračuji v přerušném hlavním líčení.

Povstaňte a poslyšte rozsudek.

ROZSUDEK

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze projednal v hlavním líčení, konaném ve dnech 20. až 27. listopadu 1952, trestní věc proti vedení protistátního spikleneckého centra, *Rudolfu Slánskému a spol.*, pro trestné činy velezrady, vyzvědačství, sabotáže a vojenské zrady.

Na základě výsledku hlavního líčení uznal soud

t a k t o :

Rudolf Slánský,

nar. 31. 7. 1901, bývalý generální tajemník KSČ, před zatčením náměstek předsedy vlády republiky Československé, bytem Praha-Bubeneč, Korunovační č. 35,

Bedřich Geminder,

nar. 19. 11. 1901, bývalý vedoucí mezinárodního oddělení sekretariátu ÚV KSČ, bytem Praha-Bubeneč, Pětidomí č. 4,

Ludvík Frejka,

nar. 15. 1. 1904, bývalý přednosta národohospodářského odboru kanceláře presidenta republiky Československé, bytem Praha-Bubeneč, Na Piavě č. 16,

Josef Frank,

nar. 15. 2. 1909, bývalý zástupce generálního tajemníka KSČ, bytem Praha VII, Veletržní 29,

Vladimír Clementis,

nar. 20. 9. 1902, bývalý ministr zahraničních věcí, bytem Praha IV, Na valech č. 16,

Bedřich Reicin,

nar. 29. 9. 1911, bývalý náměstek ministra národní obrany, bytem Praha-Bubeneč, V sadech č. 1,

Karel Šváb,

nar. 13. 5. 1904, bývalý náměstek ministra národní bezpečnosti, bytem Praha-Střešovice, Pod hradbami č. 3,

Artur London,

nar. 1. 2. 1915, bývalý náměstek ministra zahraničních věcí, bytem v Praze XVIII, Lomená ulice č. 43,

Vavro Hajdů,

nar. 8. 8. 1913, bývalý náměstek ministra zahraničních věcí, bytem Praha XIX, Na pískách č. 19,

Evžen Löbl,

nar. 14. 5. 1907, bývalý náměstek ministra zahraničního obchodu, bytem Praha VII, Pětidomí č. 5,

Rudolf Margolius,

nar. 31. 8. 1913, bývalý náměstek ministra zahraničního obchodu, bytem Praha VII, Veverkova,

Otto Fischl,

nar. 17. 8. 1902, bývalý náměstek ministra financí, bytem Praha II, Trojanova 7,

Otto Šling,

nar. 24. 8. 1912, bývalý vedoucí tajemník KV KSČ v Brně, bytem Brno, Eliášova č. 39,

André Simone,

nar. 27. 5. 1895, bývalý redaktor „Rudého práva“, bytem Praha IV, Pevnostní č. 22,

jsou vinni,

že po déle trvající dobu až do svého zatčení, jednak v Praze, jednak i na jiných místech

I. všichni se spojili postupně jednak navzájem, jednak s dalšími osobami k pokusu zničit samostatnost republiky a lidově demokratické státní zřízení, které je zaručeno ústavou, a značnou měrou je ohrozili, při čemž pro svůj čin vešli ve styk s cizí mocí a cizími činiteli a *Slánský, Reicin* a *Šling* k tomuto činu zneužili branné moci,

II. *Slánský, Geminder, Frejka, Clementis, Reicin, London, Hajdů, Löbl, Margolius, Šling* a *Simone* jednak se postupně spojili navzájem i s osobami jinými, jednak vešli ve styk s cizí mocí a cizími činiteli v úmyslu vyzradit státní tajemství a úmyslně státní tajemství cizí mocí vyzradili, při čemž se toho činu dopustili, ač povinnost uchovávat státní tajemství jim byla výslovně uložena nebo dána již jejich postavením, jejich činy se týkaly státních tajemství zvláště důležitých a dopustili se jich způsobem zvláště nebezpečným, ve značném rozsahu a po delší dobu, při čemž *Frejka, Clementis, Reicin, Hajdů, Šling* a *Simone* se tohoto činu dopustili jako členové organizace, jejímž účelem je vyzvídat státní tajemství,

III. *Slánský, Frejka, Frank, Löbl, Margolius* a *Fischl* neplnili a porušili povinnost svého povolání v úmyslu mařit a ztěžovat provádění jednotného hospodářského plánu a způsobit vážnou poruchu v činnosti úřadů, veřejných organizací a podniků, při čemž jako členové spolčení dopustili se činů, jimiž bylo provádění jednotného hospodářského plánu ztíženo ve zvláště důležitých úsecích a jimiž byla v činnosti úřadů skutečně způsobena vážná porucha a ohrozili tak značnou měrou zájmy obrany vlasti,

IV. *Slánský, Frank* a *Reicin* opatřovali za druhé světové války nepříteli prospěch za okolností zvláště přitěžujících,

čímž spáchali

ad I. všichni obvinění trestný čin velezrady, a to *Löbl* vzhledem k § 12 tr. z., podle § 1, odst. 1, písm. a), c), odst. 2, odst. 3, písm. e) z. č. 231/48 Sb., ostatní podle § 78 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. b) tr. z.,

Slánský, Reicin a *Šling* mimo to též podle odst. 3 písm. d) uvedeného zákonného ustanovení,

ad II. *Slánský, Geminder, Löbl, Clementis, Reicin, Frejka, Margolius, London, Hajdů, Šling* a *Simone* trestný čin vyzvědačství, a to:

Löbl vzhledem k § 12 tr. z., podle § 5 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), d), e) z. č. 231/48 Sb.,

ostatní podle § 86 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. b), d), e) tr. z.,

Clementis, Reicin, Frejka, Hajdů, Šling a *Simone* mimo to též podle odst. 3 písm. c) uvedeného zákonného ustanovení,

ad III. *Slánský, Frank, Frejka, Löbl, Margolius* a *Fischl* trestný čin sabotáže, a to:

Löbl vzhledem k § 12 tr. z., podle § 36 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) zák. č. 231/48 Sb.,

ostatní podle § 85 odst. 1, písm. a), b), odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 písm. a) tr. z.,

ad IV. *Slánský, Frank a Reicin* trestný čin vojenské zrady podle § 6, odst. 1 zák. č. 50/23 Sb.,

a odsuzují se

I. obvinění *Rudolf Slánský, Bedřich Geminder, Ludvík Frejka, Josef Frank, Vladimír Clementis, Bedřich Reicin, Karel Šváb, Rudolf Margolius, Otto Fischl, Otto Šling a André Simone* podle § 78, odst. 3 tr. z., u všech, kromě Karla Švába se zřetelem na ustanovení § 22, odst. 1 tr. z.

k trestu smrti

II. obvinění *Artur London a Vavro Hajdů* podle § 78, odst. 3 tr. z. se zřetelem na ustanovení § 22, odst. 1 tr. z.,

Evžen Löbl podle § 1, odst. 3 zák. čís. 231/48 Sb. se zřetelem na ustanovení § 34 tr. z. z r. 1852, u všech s použitím ustanovení § 29, odst. 2 tr. z., u Evžena Löbla se zřetelem na ustanovení § 12 tr. z.

k trestu odnětí svobody na doživotí.

U všech obviněných vyslovuje se ztráta státního občanství, a to podle § 42 tr. z. a § 78, odst. 4 tr. z.

Podle paragrafu 23 trestního zákona započítává se obviněným Arturu Londonovi, Vavro Hajdů a Evženu Löblovi do trestu odnětí svobody doba, kterou pro shora uvedené trestné činy strávili ve vazbě.

Předseda senátu Státního soudu po vyhlášení rozsudku a podrobném poučení obviněných o možnosti opravných prostředků přerušil jednání, aby se obvinění mohli poradit se svými obhájci. Po přestávce všichni obvinění předstoupili před soud a jeden po druhém prohlásili, že trest přijímají a vzdávají se opravných prostředků. Státní prokurátor si vyhradil zákonnou lhůtu k vyjádření.

Předseda: Prohlašuji hlavní líčení za skončené.